

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ 10

Ο Γράννης κι' ο Μαροῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Γ.—

Μ' ὄλο τὸ πένθος τὸ βαρὺ
τοῦ γέρω μακαρίτη,
οὔτε γρηὰ μωρὲ Μαροῆ
δὲν ἔμεινε σέ σπῆτι,
τὴν περασμένη Κυριακὴ
π' ἀπροσοκῆτως ὄλωσ
μᾶς ἔβγαλε τὴ μορσικὴ
τῶν Ἰταλῶν ὁ στόλος.

Γκρινιάζεις ἀφ' τὰ πέρουι πῶς μᾶς ἐφύγαν ὄλοι,
κι' εἶδες τί ὄψιν ἔλαβε μεμίας τ' Ἀγοροτόλι
καὶ πόσος κόσμος νησιτικὸς κατέβηκε τρεχάτος
νὰ γδῆ τοὺν χάστινους φανούς π' ἀναψ' ὁ Κοσμετάτος.

Νὰ μὴ σ' ἀκούσω νὰ μοῦ πῆς γιὰ ἐρημία πλέον!
Εἶδες τί κῆμα φοβερὸν ἀρρένων καὶ θηλέων
ὑπάσχει κεκουρμμένον
διὰ τὴν κατανώσιν τῶν κληρονομουμένων.

Δημότιες εἴμαστ' ἀρμετοὶ
καὶ κόσμος δὲν μᾶς λείπει
κλεισμένους μόνον μᾶς κρατεῖ
τὸ πένθος καὶ ἡ λύπη
τῆς πολυκλάστου, βρὲ Μωροῆ, καὶ προσκοινοῦς μᾶς τσέπης,
ποῦ μ' ὄλεσ τὸ ἀλλεπάλληλες κληρονομίες ποῦ βλέπεις,
δὲν εἶναι τρόπος νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν καταδίκη
ἀφοῦ γι' αὐτὴν δὲν προνοεῖ καμμία διαθήκη.

Βιβλιοθήκες μοναχὰ μᾶς φτιάνουν καὶ Μουσεῖα,
σκολειὰ γὰ τὰ φωνήεντα ποῦ δέχονται δασεῖα,
ἀλλὰ τὸ πῶς θὰ σώζεται ὁ ἀνεργὸς πολίτης
ἀκόμα δὲν τὸ σκέφτηκε κανένας μακαρίτης.

Βιβλιοθήκες, Ἐκκλησιᾶς, Σπιτάλια καὶ Μουσεῖα,
ἔργα λασσωτήρια γὰ τὴν ἀκηνησία,
ἔργα ποῦ σὺ συμπέρασμα τὸ ἔργον καταλήγει,
νὰ μὴ γλυτρώουν οἱ πολλοὶ ἀλλὰ νὰ τρῶν οἱ λίγοι.

Ἐρημος δὲν εἶν' ὁ τόπος. Δὲν ἐπέρασε βραδυὰ
νὰ μὴν τρέχουν ἢ μαμῆδες νὰ ξεβγάνουνε παιδιὰ.
Ἐρημία εἶναι μόνον ἀπ' ἀνθρώπους γνωστικὸς
ποῦ νὰ πέρουνε φροντίδα καὶ γιὰ μᾶς τοὺν νησιτικὸς.

Τὰ Μουσεῖα, τὰ Σπιτάλια κι' οἱ εὐρύχωροι ναοὶ,
δὲν ἀλλάζονε τοῦ κόσμου τὴ στενόχωρη ζωὴ.
οὔτε σὲ Βιβλιοθήκες ἐρευνῶν τοὺς συγγραφεῖς
εἰμπορεῖς ποτὲ νὰ εὕρης τὰ χρειώδη νὰ τραφῆς.

Μ.— Μωρὲ τί κομπολημύρα στὴν πλατεῖα φοβερὴ!

Γ.— Ἐτσι θάταν ὅλη μέρα κάθε δρόμος βρὲ Μαροῆ,
ἂν στὸν τόπο δὲν ὑπῆρχε νόσος κληρονομικὴ
νὰ χουν ὄλ' οἱ κληρονόμοι τὸν παρὰ στὴ φυλακὴ!

Ἐτσι θάταν ὅλη μέρα ζωηρότης πανταχοῦ
καὶ παλάτι εὐτυχίας ἢ καλύβα τοῦ φτωχοῦ,
ἂν ὁ πλούσιος δὲν εἶχε τὴν ἰδέα τὴ φοριχτὴ,
μὲ τὸ χρῆμα του ἀντάμα σ' ἓνα μῆμα νὰ θαφτῆ.

Ἐτσι θάταν ὅλη μέρα ζωηρότης σὺς ὁδοὺς,
καὶ κανένας Μωροῆς δὲν νὰ εἶχε σπαράξ

ΛΕΙΒΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙΣΧΥΛ. ΦΙΛΟΛ.

μ' ἀντὶς νὰ βροῦνε κολασιὸ
εὐρήκανε κορρέους.

Οἱ ἅγιοι καλόγηροι
ποῦ διοικοῦν τὰ Σίσια,
ὄλο τὸ πρᾶμα ποῦν' ἐκεῖ,
ἐπιφοιτήσει Θεϊκῆ,
τὸ φέρουν ἴσια, ἴσια.

Γιατὶ τὸ λέει κι' ἡ Γραφή
κι' ἂν δὲν πιστεύεις, ρῶτα
πῶς ὁ Χριστὸς τὰ γένια του
βλογαίει πρῶτα, πρῶτα.

Τ' ἀπόγιομα στὸ γυρισμὸ
ἦταν' τὰ γουδιμέντα,
ποῦ οἱ Μουσάδες εἶχανε
χοροὺς καὶ σοναμέντα,
καὶ δυὸ βιολιά χωριάτικα
ἐπαίζαν ἐν ἐξάρσει,
τὸ ἓνα γιὰ τὸ τζάμικο
καὶ τ' ἄλλο γιὰ τὸ βόρσι.

Ἔνας ἀφ' τὰ Βαρτσαμάτα
κι' ἄλλος ἀπὸ τὰ Σπαρτιά,
δυὸ σπουδαῖοι βιολατζήδες
μᾶς ἐφάγανε τ' αὐτιά.

Κι' ὁ Παμεινώντας στὸ χορὸ
τὸ ροῦχο του πετάει
καὶ βγόνει τὰ παπούτσια του
καὶ σὰ λαγὼς σαρτάει.

Καβελραῖοι καὶ πεζοὶ
ἐμπαίνανε στὸ μαγαζὶ
κι' ἐκάνανε μιὰ βόρτα,
ὅσο ποῦ μία παπαδιά
μὲ τὴν κοιλιὰ της τὴ καρδιά
τοὺς ἐφραξε τὴν πόρτα.

Πολλὲς περῶσαν ἄμαξες
καὶ κάρρα καὶ γαϊδούρια
μοῦταν' ἀπὸ, στὸ μῆνα τους
κι' ἐτρέχανε μὲ φούρια.

Ἦτανε ῥόδα Σπαρτινῆς,
μπομπούκια Πεσαδιάνες
ποῦ σημαδεύουνε καρδιές
καὶ κάνουν ὄλες διάνες.

Ἦταν' καὶ καπιτάνισσες
πῶχουν ἐλπίδα μόνη
στὸν κόσμον πῶβρεθῆκανε,
τ' ἀντρός τους τὸ τιμόνι.

Εἶδα καθὼς προζώρησα
μέσα στὸ μερμελέχι,

τὴ σερνικιά μαστόρισσα
ποῦ ἡ Λακύθρα ἔχει.

Στὴν τελετὴ ὄμπρός, ὄμπρός
καὶ μέσα στὴ φαιδρότη,
νὰ κι' ὁ Γαβρίλης ὁ γαμπρός
πῶδόξασε τὴ νειότη.

Τὸ Γαβριλάκη ἔτρεχε
ὁ κόσμος νὰ κυττάξῃ
ποῦ σὰν ἀγᾶ τὸν ἔφερενε
τοῦ Ντελακά τ' ἀμάξι
καὶ ξαπλωμένος ἦτανε
σὰν τοὺς ὁμογενῆδες
καὶ πουθεμποῦ νὰ φαίνεται
πῶς βγαίνει μὲ τὴ γίδες.

Ὁ κόσμος ἐστουπίρησε
μὲ τοῦ Σταγκιοῦ, τ' ἀμάξι
ὁποῦχε μέσα δεικατρεῖς
καὶ τρεῖς ὄμπρός δεκάξι.

Ἦταν κι' ὁ Στίβας ὁ παπᾶς
ποῦναι νὰ μπατσελάρη
πῶς ὁ Πανιερώτατος
τὸν ἔβγαλε σκαθάρι.

Τὸν ἀναγνώστη ποῦταν' κεῖ
μῶδειξαν τὸν Κλοντήρη,
μὰ δὲν τοῦ γράφω τίποτα
μὴν ἔρη καὶ μὲ δεῖρει.

Καὶ μέσ' τὰ κάρρα τὰ πολλὰ
καὶ μέσα στὰ μουλάρια,
ἦταν' καὶ δύο ζηλευτὰ
τ' Ἀργοστολιοῦ ζευγάρια,
χαριτωμέν' ἀντρόγενα
μὲ οὐλα τους τὰ σέστα
πῶκείνα ἐστολίσανε
πραματικῶς τὴ φέστα.

Τρεῖς παπαδιές ἀπάντησα
μὲ δίχως τὴν παπᾶ τους
ποῦ ἦτανε σπετάκολο
ἢ περιφέρειά τους.
Ποτὲ δὲν εἶδα βρὲ παιδιὰ
μιὰ ντελικάτη παπαδιά!

Ἀκολουθοῦσα τὸ πανηγῦρι,
κι' ἐκεῖ πῶβράδιζα θρησκευτικῶς
μ' ἐσκανταλίζανε οἱ ποδογῦροι
μὲ τὰ τσουράπρα τὰ φιλντεκός.

Πῶ, πῶ μὲ πόπολο, τὴν ταβατοῦρη
εἶδε τὸ μάτι μου μέσα στὴ φέστα.
Μὰ λίτρα πούρβερι σὲ κάθε μούρη
καὶ χιλρες μῶδες σὲ κάθε βέστα.

Εἶχε τὴ μόδα της ἢ κάθε μία
πορὰ τὴν καλλίτερη νὰ κάμη φράκα.
Κρίμα! δὲν ἔτυχε νὰ γδῶ καμμία
ποῦ νὰ φορέσῃ τὴ γέα βράκα!

Ἐκεῖ πλουτάνοι
ἐκεῖ ζητάνοι,
κοπέλες, νέοι, γρηῆς καὶ γέροι,
παπάδες δριάνοι καὶ καλογέροι,
μόδας ἀρώματα
καὶ κάμπου πρόσσα,
ποικίλα χρώματα
καὶ μαῦρα ῥάσα,
κόκκινα χεῖλη, γλυκὰ ματάκια
π' ἀστραπορίχνανε κρουφῆς ματιές,
ἐκεῖ ψαράδες μὲ καλαμάκια
πῶπαγανίζανε γιὰ τὴ σουνπῆς.

Περνοδιαβαίνετε καιροὶ κι' αἰῶνες.
κι' ἐμεῖς νὰ ζοῦμε μ' ὄλο χαρῆς
πάντα νὰ βλέπουμε τέτορες εἰκόνες
μέσ' τῆς Εἰκόνες τῆς ἱερές!

Χωριάτης.

ἈΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΣΠΕΡΑ ΥΠΟ ΣΥΖΗΤΗΣΙΝ

Μέσα εἰς τὸν πρωτοφανῶς πολὺν κό-
σμον ὁ ὁποῖος γεμάτος ἀπὸ ἀρχετὴν εὐδι-
αθεσίαν ἐβάρυνε τὰ στήθη τῆς πλατείας
τῶν Δικαστηρίων, ἐβυθίζομην εἰς σκέψεις
σχετικὰς μὲ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν
εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ὅλος ἐκεῖνος ὁ ξέ-
νος καὶ ἐγχώριος κόσμος, ὅπως θὰ ἔγραφε
φίλος δημοσιογράφος.

Καὶ ἐσυλλογιζόμην πόσον εὐχάριστον
θὰ ἦτο ἂν ἡ διαχυνομένη ἐκεῖνη ἐνθουσι-
ώδης εὐθυμία, ἦτο δυνατὸν νὰ συλληφθῇ
καὶ νὰ μείνῃ ἐδῶ ἐπὶ μίαν δεκαετίαν τοῦ-
λάχιστον.

Ἄτυχῶς ὅμως ὁμοιάζε μὲ τὰ φαινόμε-
να ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα διατηροῦνται μόνον ὀ-
λίγας στιγμὰς, ὡς ἐπὶ τῆ ὑποθέσει τὰ εὐγε-
νῆ ἐλατήρια καὶ ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἐγχω-
ρίου τύπου, ἢ ἐπίσημος περιβολὴ τοῦ προ-
ϊσταμένου τῶν τηλεγράφων καὶ τὰ λοιπὰ,
διότι ἔφυγε μαζὺ με τὰ Ἰταλικά πλοῖα τὴν
ἐπομένην.

Καὶ συνοδεύω γι' αὐτὸ εἰς τὴν τρυφε-
ρὰν λύπην των μερικῶ ἰδίως πρόσωπα διὰ
τὰ ὁποῖα ἡ εὐθυμία ἐκεῖνη εἶχεν ἴσως καὶ
βλέψεις ἀπωτέρας.

Περὶ τὸν νὰ σᾶς εἴπω πῶς αἰτία τοῦ
ἐνθουσιασμοῦ αὐτοῦ ἦσαν ἡ ὁμοῖος ἰτα-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΣΣΗΝΟΥ

Καὶ ἐδῶ ὁ ξενικὸς δάκτυλος θριαμβεύ-
ει πρὸς μεγίστην ἐπισημὴν λύπην ἄλλων ἔ-
τι μὲν τοῖς ὁλοκρῶς ὁμοῖος αὐτῶς ξενικὸς δά-
κτυλος ἐπεσείαζε.

Εἰς μίαν στιγμὴν ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσ-

